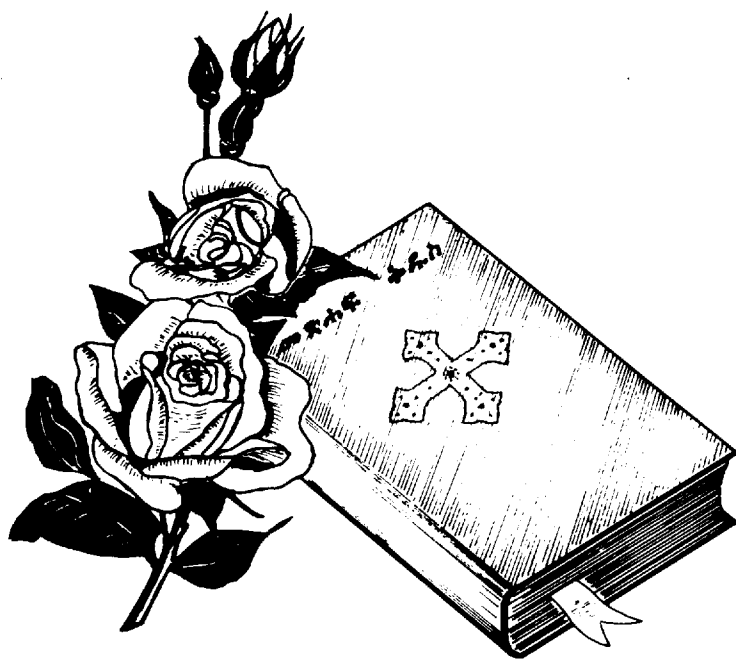

ምዕራፍ ሁለት በአገልግሎት ሕይወት ማደግ

ም ዕ ራ ፍ ሁ ለ ት

በ አ ገ ል ግ ሎ ት ሕ ይ ወ ት ማ ደ ግ

ከዚህ በፊት የተመለከትናቸው ዝርዝር ሃሳቦች ለእድገት አስፈላጊ ነገሮች ከሆኑ፤ በአገልግሎት ሕይወታችን ለማደግ ደግሞ ማድረግ የሚገባን ነገር ምንድን ነው? በዚህ ርዕስ ጉዳይ ሥር አሥራ ሁለት ነጥቦችን ገረፍ ገረፍ አድርገን ለመመልከት እንሞክራለን።

1፤ የልጅነትን ጠባይ መሻር።

በአገልግሎት ማደግ የምንሻ ከሆነ አስቀድመን የልጅነትን ጠባይ መሻር አለብን። ሐዋርያው ጳውሎስ 1ኛ ቆሮ. 13:11 ላይ “ልጅ ሳለሁ እንደ ልጅ እናገር ነበር፤ እንደ ልጅም አስብ ነበር። እንደ ልጅም እቆጥር ነበር። ጎልማሳ ሆኜ ግን የልጅነትን ጠባይ ሽፌአለሁ።” በማለት ሲገልጽ፤ የልጅነትን ጠባይ በሁለት መልኩ በማጠቃለል ነው። ይኸውም እንድም በአነጋገሩ እንድም በአስተሳሰቡ ነው። ብዙ በአገልግሎት ሕይወታችን ውስጥ ሳናድግ ስንቀር፤ የልጅነት ጠባይ የሚታይብን በአነጋገራችንና በአስተሳሰባችን መሆኑን በሚገባ እጽንኦት ሲሰጥ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ልጅ ሳለሁ፤ እንደ ልጅ አስብና እናገር ነበር የሚለው፤ በዝርዝር ስንመለከተው፤ ልጅ ሳለሁ፤ በቀላሉ የምታበይና የምኩራ፤ አነጋገሬም ደርዝ የሌለውና የበሰለ አልነበረም ማለቱ ነው። ያም ቢሆን ሐዋርያው ሲናገር፤ ነገር ግን

እግዚአብሔር እሳደገኝ ከልጅነት ወደ ጉልምስና አረማመደኝ ይላል። ከጉልምስናዬ በኋላ እነጋገሬም አስተሳሰቤም አደገ፤ ቋንቋዬም ተለወጠ፤ ሕይወቴም ተቀየረ ማለቱ ነው፤ ያንን መልእክት ሲጽፍ። ከዚህ እውነት እንደምንረዳው በአገልግሎት ለማደግ፤ የልጅነት ጠባያችንን መሻር እጅግ ዋናና አስፈላጊ ነው። በተለይም በእነጋገራችን የተቆጠብን፤ ቋንቋችንን የመረመርን ልንሆን ይገባል። ምክንያቱም ሰው ስለሚናገረው ንግግር ሁሉ፤ በእግዚአብሔር ፊት መልስን ይሰጣል፤ አገልጋዮች ሁሉ እነጋገራቸው በእግዚአብሔር ፊት እንዳያሰነውራቸው፤ ንግግራቸው ሁሉ እንደ እግዚአብሔር ቃል በጫው የተቀመመ እንዲሆን ያስፈልጋል። ቃሉም “ለእያንዳንዱ እንዴት እንድትመልሱ እንደሚገባችሁ ታውቁ ዘንድ ንግግራችሁ ሁልጊዜ፤ በጫው እንደ ተቀመመ፤ በጸጋ ይሁን።” (ቆላ. 4:6) ይላልና።

በብዙ የአገልግሎት ቦታዎች፤ እንዳንድ አገልጋይ ነን የሚሉ ሰዎች ከእግዚአብሔር ተቀብለናል ለሚሉት መልእክት ምንም እርግጠኝነት ሳይኖራቸው በድፍረት “የሠራዊት አምላክ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል...” ብለው ይናገራሉ። በእግዚአብሔር ስም ያልተነገራቸውን ያልተሳኩበትን መናገር ምን ያህል የሚያስፈራ ውሸት ነው! ይህ ስህተት እነጋገርንና አደራረግን ካለመቆጠብ የተነሳ ሊመጣ የሚችለውን ቅጣት ባለመተመን፤ እንዲሁም በአስተሳሰብ ባለመብሰልና ባለመጉልመስ የተነሳ የሚመጣ ስህተት ነው። ስለዚህ አገልጋዮች በሕይወታቸውና በአገልግሎታቸው ማደግን መመኘት ብቻ ሳይሆን ከዚህና ከመሳሰሉት ስህተቶች ራሳቸውን መጠበቅና በውስጣቸው ያለውን የልጅነት ባሕርይ መሻር ይኖርባቸዋል።

በበዓለ ሃምሳ ቀን በጌታ ሐዋርያትና ደቀ መዛሙርት ላይ መንፈስ ቅዱስ ሲወርድ፤ በነዚህ ሰዎች ላይ መጀመሪያ የታየው አዲስ

ክስተት፣ በእያንዳንዳቸው ላይ የእሳት ልሳን መታየቱ ነበር። መንፈስ ቅዱስ በዚህ መልክ በሥልጣን ሲወርድ ቅድሚያ ሥራውን የጀመረው የደቀ መዛሙርቱን ልሳንና አንደበት በመፈወስ በማንጠርና በማጽዳት ነው። እሳት ያጠራል፣ ይቀድሳልና የተከፋፈለው የእሳት ልሳን በቅድሚያ አንደበታቸውን አጠራና ቀደሰ። ከዚህ በኋላ ነበር “...የእግዚአብሔርን ታላቅ ሥራ በልሳኖቻችን ሲናገሩ እንሰማቸዋለን።” (ሐዋ. 2:11) የሚል ምስክርነት የተሰማው።

ለዚህም ነው ሐዋርያው ጳውሎስ በኤፌ. 5:18 ላይ እንደ ገለጸው “መንፈስ ይመላባችሁ እንጂ በወይን ጠጅ አትሰከሩ።” በማለት ማሳሰብን የፈለገው። መንፈስ ቅዱስ እሳት ነው፣ አንደበታችንን ያጠራል፤ ይቀድሳልም። ሐዋርያው ጳውሎስ ከማሳሰቢያው ጋር በመቀጠል “በቅኔና በዝማሬ እርስ በርሳችሁ ተነጋገሩ።” በማለት ይመክራል። በመንፈስ ቅዱስ የተነካና የተለወጠ አንደበት የጌታን ምስጋናና ውዳሴ በስተቀር ከከንቱ ልፍለፋ የራቀ ነው። እያንዳንዳችን የአገልጋይነትን ኃላፊነት የተሸከምን ሁሉ፣ ለአገልግሎታችን እድገት ምክንያት ይሆን ዘንድ አንደበታችን በእግዚአብሔር እሳት መነካት አለበት። ነቢዩ ኢሳይያስ ራሱን ሲመለከት “አንደበታቸው በረከሱ ሕዝቦች መካከል እኖራለሁ እኔም አንደበቱ የረከሰብኝ ነኝ” በማለት ባሰማው ውድታ ምክንያት እግዚአብሔር አንደበቱን ለማጥራትና ለመቀደስ የእሳት ፍም አንስቶ አንደበቱን ነካለት፣ ከዚያን ጊዜ አንስቶ ኢሳይያስ ራሱ ያሰበውንና ያለመውን ሳይሆን፣ የእግዚአብሔርን መልእክትና ሃሳብ የሚናገር የአምላክ አንደበት ሆነ። በአገልግሎት ውስጥ አንደበት ቁልፍ ሥፍራ አለው። አንደበትም ከአስተሳሰብ ተቀብሎ የሚያስተጋባ አካል ሲሆን፣ ለክፉም ይሁን ለመልካም ንግግር ምንጩ ደግሞ አስተሳሰብ ነውና በአገልግሎት ውስጥ ሰፊ ድርሻ ያለው ጉዳይ ነው።

ስለ እግዚአብሔር አገልግሎትና ስለ ሌሎች ስለምናስበውና ስለምንናገረው ነገር በቅጡ በማስተዋል ሊሆን ይገባል።

2፬ የሰብአዊ ማረጋገጫ መፈለግን ማቆም።

በአገልግሎት ሕይወታችንን ለማሳደግ የምንሻ ከሆነ በሁለተኛ ደረጃ በአገልግሎታችን ውስጥ የሥጋን ማረጋገጫ ለመፈለግ መሮጥ የለብንም። በ2ኛ ቆሮ. 3:1-3 ላይ ሐዋርያው ጳውሎስ በዚህ ጉዳይ ላይ የጻፈው እንዲህ ብሎ ነው። “እንደገና ራሳችንን ልናመስግን እንጀምራለን? ወይስ እንደ ሌሎች የማመስገኛ መልእክት ወደ እናንተ ወይስ ከእናንተ ያስፈልገን ይሆንን? ሰዎች ሁሉ የሚያውቁትና የሚያነቡት በልባችን የተጻፈ መልእክታችን እናንተ ናችሁ። እናንተም በሕያው እግዚአብሔር መንፈስ እንጂ በቀለም አይደለም። ሥጋ በሆነ በልብ ጽላት እንጂ፣ በድንጋይ ጽላት ያልተጻፈ በእኛም የተገለገለ የክርስቶስ መልእክት እንደ ሆናችሁ የተገለጠ ነው።”

ስለዚህ ዛሬም አገልጋይ የሆንን ሁሉ፣ በአገልግሎታችን ውስጥ የሥጋን ማረጋገጫ የምንሻ ከሆነ፣ በእርግጥም ጥሪ አልደረሰንም ወይም የጥሪያችንን አቅጣጫ አላወቅንም ማለት ነው። ይህም ማለት የቅዱሳንን አሜንታ፣ በአገልግሎታችን ውስጥ ሥፍራ አይኖረውም ማለት አይደለም። ይህ አሜንታ ትክክለኛ ትርጉም የሚኖረው ጥሪያቸውንና የጥሪያቸውን አቅጣጫ አውቀው፣ ራሳቸውን ለእግዚአብሔር አገልግሎትና ለቅዱሳን ደስ መሰኘት ሳስገዙ ብቻ ነው። አለበለዚያ ግን በትንሹም በትልቁም የሰውን ጎሽታና፣ አዎንታዊ ማረጋገጫ የሚጠብቁ አገልጋዮች፣ ጥሪያቸውን በተመለከተ ችግር ሊኖርባቸው ይችላል። ከዚህ ዓይነቱ ብዥታ ውስጥ ወጥተን፣ ጥርት ባለ ሁኔታ ጥሪያችንን ተቀብለንና

እቅጣጫችንን ለይተን፤ ከሰዎች የማረጋገጫ ረሃብ ነጻ ወጥተን፤ እግዚአብሔርን በማገልገል ማደግ አለብን። ለዚህ ሁሉ ዋናው መፍትሔው እግዚአብሔር ያስቀመጠንን ቦታ ለይተን በማወቅ፤ በዚያም ጸንተን መቆም ነው።

3) የሥጋን ትምክህት መጣል።

በአገልግሎታችን ለማደግ ካስፈለገን የሥጋ ትምክህታችንን ወዲያ ማስወገድ ይኖርብናል። የሥጋን ትምክህት የምናስወግደው አገልግሎታችንን እንደ ታቦት አሥር ጊዜ በመሳለም ይዘን በመዞር አይደለም። የሥጋን ትምክህት የምናስወግደው ራሳችንን በመካድ ነው። አገልግሎታችንንና ማንነታችንን በሰው ሆኖ ለሚሠራውና ለሚያቀጣጥለው ለመንፈስ ቅዱስ በማስገዛት ነው።

4) እንደ ሌላ ሰው ያለ መሆን።

በአገልግሎታችን ለማደግ፤ ለጦርነት በወጣ ጊዜ ጻዊት የሳኦልን ልብስ እንዳወለቀ እንዲሁ የራስ ያልሆነን ነገር ሁሉ ማውለቅ ያስፈልጋል። “ጻዊት ጉልያድን ለመግጠም ሲሰለፍ ንጉሡ ሳኦል የራሱን ግዙፍ የጦር ልብስ፤ ለዚያ ብላቴና አለበሰው፤ ጻዊት ልብሱ ከብዶታል፤ ሰፍቶታልና አልተመቸውም። ከዚያ በፊት ጻዊት ጉልያድን ለመግጠም እንደሚችል ለንጉሡ ሲያሳውቅ ንጉሡም በነገሩ ተደንቆ /1ኛው. 17:37/ ሂድ እግዚአብሔር ከእንተ ጋር ይሆናል ብሎት ከዚያም የራሱን የጦር ልብስ አለበሰው። በመሠረቱ ልብሱ በራሱ የሚታመንበትና የሚዋጋ ቢሆን ኖሮ ሳኦል ራሱ በሚገባ ተደራጅቶ ታጥቆ

በፍርሃት ውስጥ ገብቶ ባልተቀመጠ ነበር። በሚገባ የጦር ልብሱን ለብሶአልና የመሳሰሉትን ጥሪ ተቀብሎ ጉልድን በገጠመ ነበር። ጉዳዩ ግን ከልብሱ ላይ አልነበረምና ዳዊት የሳኦልን ስጦታ ተቀብሎ ቢለካው፣ ጭራሽ ለራሱ ሸክም ሆነበት እንጂ የሚጠቅመው ሆኖ አላገኘውም። ሳኦል እንጂ እግዚአብሔር ያላሸከመው ሸክም ነበርና፤ አልተመቸውም፤ ከበደው፤ መራመድ እስኪሳነው አደረሰው። እኛም ዛሬ ብዙ ጊዜ በአገልግሎታችን ውስጥ የሳኦልን ልብስ ወይም ሸክም ተሸክመን በመጨነቅ ላይ እንገኛለን። በዚህ ወቅት መራመድ፣ መንቀሳቀስና፣ ለድል መውጣት አንችልም። እግዚአብሔር ያላሸከመንን ሸክም ተሸክመን የምንቃትትበት ጊዜ አለ።

ዳዊት የንጉሥ ሳኦልን ልብስ ሞክሮት ከቶም ምቹት እንዳልሰጠውና፣ ምንም እንደማይፈይድለት በተገነዘበ ጊዜ ገና ለገና ንጉሡን አስደሰታለሁ በማለት “ንጉሥ ሆይ ሺህ ዓመት ንጉሥ አመሰግናለሁ” ብሎ ለብሶ ሄዶ ራሱን አደጋ ላይ አልጣለም። በዚህ ሳሙ. 17:39 ላይ እንደምናነበው ዳዊት ለሳኦል “አልፈተንሁትምና እንዲህ ብዬ መሄድ አልችልም።” በማለት ነው ቁርጡን ያስታወቀው። ይህ አባባሉ፣ በአንተ ስጦታ እኔ መዋጋት አልችልም፣ አልተመቸኝምም፤ አንተን መስዩ መሄድ አልችልም። ማለት ይመስላል። እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ውሳኔ ነው።

ዛሬም ከእውነተኛች አገልጋዮች የሚፈለገው ቆራጥነት እንዲህ ዓይነት መሆን አለበት። የእግዚአብሔር መንፈስ ያንን ቆራጥ ውሳኔና ታማኝነትን ያፈስልን ዘንድ ጸሎታችን መሆን አለበት። ብዙ ጊዜ እግዚአብሔር ጸጋዩ ይበቃሃልና፣ የማይመጥንህን፣ ምቹት የማይሰጥህን ሁሉ አርቅ፣ አውልቅ፣ ይለናል። ብንታዘዝ ለእኛ በረከትና ጥቅም ለሰዎችም ትርፍ፣ ለጌታም ክብር ይሆናል። በአገልግሎት የእኩሌን

ልብስ ለብስን እክሌን መምሳል መሞከር አይኖርብንም። ያ የእድገት ምልክት ሳይሆን የልጅነት ምልክት ነው። በአገልግሎት ማደግ ራሳችንን መሆንና እግዚአብሔር በሰጠን ጸጋ ማገልገል መቻል ነው።

እግዚአብሔር ሌሎችን ሆነን ወይም መስለን ሳይሆን እንድናገለግለው የሚፈልገው፤ እርሱ እንዳደረገን እንድንሆንለት፤ ለእርሱ እንድንቀደስለት፤ ሥራውን ለእርሱ ብቻ እንድንተውለት ነው የሚፈልገው። እርሱ ብቻውን መሥራት ያውቅበታል። በመሠረቱ ወገኖች፤ በአገልግሎታችን ውስጥ የሚያስፈልገን፤ እግዚአብሔር ያለማመደን ወንጭፍ እንጂ የሳኦል የጦር ልብስ አይደለም፤ ለማሸነፍ እግዚአብሔር በምስጢር ያለማመደንን ብቻ ይዘን እንውጣ፤ ያ ይበቃናል።

5▶ መለያየትን ማስወገድ።

በአገልግሎታችን ለማደግ መለያየትን ማስወገድ አለብን። በሕብረትና በስምምነት የምንጠቀምባቸው የተለያዩ የአገልግሎት ዓይነቶች ከእግዚአብሔር ናቸው። መለያየት ግን ከሰይጣን ነው። በሌላ አገላለጽ፤ የስጦታ ልዩነት ከእግዚአብሔር ዘንድ ሲሆን መለያየት ግን ጠላት ከሆነው ከሰይጣን ነው። የጸጋ ስጦታና አሠራር ልዩ ልዩ ሲሆን፤ እግዚአብሔር ግን አንድ ነው። እግዚአብሔር ልዩ ልዩ አድርጎ የሠራን፤ በዚያ ልዩነታችን አንዳችን በአንዳችን በመደጋገፍ ወደ ፍጹምነት ያደርሰን ዘንድ ነው። ግን በልዩነታችን ላይ ብቻ አጽንኦት በመስጠት እንድንለያይ የሚያደርገን የሰይጣን መጠቀሚያ የሆነው ሥጋ ነው። በአገልግሎት ለማደግ የምንፈልግ ከሆነ መለያየትን ማስወገድ አለብን። ሁሉም ሰው በእግዚአብሔር ቤት እንደ ወታደር የደንብ ልብስ ለብሶ እንዲሂድ እግዚአብሔር አይፈልግም። አንዱ ሌላውን በልብሱ

መስሎት በውስጡ ግን በማንነቱ ይለዋው ዘንድ የጌታ ፈቃድ አይደለም።
የአክሌን ልብስ እክሌ ለብሶት እንዲታይበት የአምላክ አሠራሩ
አይደለም። ሁሉም የራሱን ልብሶ በክርስቶስ ብቻ እንድ መሆን
ይኖርበታል።

ዛሬ በእንዳንድ ሥፍራ እንደ አዲስ ፈሊጥ እንደ ተያዘው
ክርስቲያን መሆን ማለት እክሌ እንደሚናገረው ዓይነት መናገር ማለት
ሆኖአል። የእነጋገር ቃናን እንደ ደንብ ልብስ መለማመድ፣ የአካሄድና
ትህትና የመግለጫን ዘይቤ፣ ልክ በእንድ ዓይነት ሁኔታ እክሌ ከእክሌ
እየተከራረጀ መለማመድ፣ የትክክለኛ ክርስትና መለያ አይሆንም።
እግዚአብሔር ከነተለያየ ባሕሪያችንና አሠራራችን፣ እንዲሁም
እነጋገራችን ጋር ተቀብሎ እርሱ እንድ እንድንሆን ጠራን እንጂ
ውጭያዊ መመሳሰልን እንድናገለግል አይደለም። “ወንድሞች በሕብረት
ቢቀመጡ እነሆ መልካም ነው፣ እነሆም ያማረ ነው፤” በእግዚአብሔር
ዓይን ፊት ማለት ነው። (መዝ. 133:1-3) ይህ ቃል ወንድሞች
ተመሳሰለው በእግዚአብሔር ዓይን ፊት ይቀመጡ ዘንድ አጽንኦት የሚሰጥ
ሳይሆን፣ ወንድሞች ከነልዩነታቸው በእግዚአብሔር ዓይን ፊት በሕብረት
ይቀመጡ ዘንድ የሚያሳስብ ክፍል ነው። ይህ ሕብረት መዐዛ ያለው
ሕብረት ነው፤ እንድነትን በልዩነት የገነባው ህብረት ውበት አለው
ማለት ነው። ይህ መዐዛና ውበት፣ ሌሎች፣ እንዲሳቡና እንዲማረኩ
ያደርጋል። ወደ እግዚአብሔር ቤትም ይቀርቡ ዘንድ ይገፋፋቸዋል።
በሐዋርያት ሕይወትና አገልግሎት ውስጥም የምናየው ይህንኑ እውነት
ነው። ምንም እንኳን ሐዋርያት ከተለያየ ባሕርይና አሠራር የተገኙ
ቢሆኑም፣ በእንድ ልብ ሆነው በእግዚአብሔር ፊት በቀረቡ ጊዜ
እግዚአብሔር በመሃላቸው እያሌ ድንቅ ነገሮችን አከናውኗል።
የሚያምኑትም ወደ እግዚአብሔር ዕለት ዕለት ይጨመሩ እንደ ነበረ

የእግዚአብሔር ቃል ምስክር ነው። በረከትና ሕይወትን በአገልግሎት ውስጥ የምንፈልግ ከሆነ ያለ ቅዱሳን እንድንት የምናገኘው እንዳልሆነ ከወዲሁ መረዳት ጠቢብነት ነው።

6፤ ጉዳትን ያለ መቁጠር።

በአገልግሎት ለማድግ ካስፈለገ፣ ጉዳትን ከመቁጠር ሕይወት መውጣት አለብን። እንደ አገልጋይ እግዚአብሔር ለይቶ እንደ ጠራው እርግጠኛ ከሆነ ጊዜ ጀምሮ በወዲህም ሆነ በወዲያ፣ ይብዛም ይነስ ጉዳትን መቁጠር ማቆም ይኖርበታል። ሐዋርያው ጳውሎስ በአገልግሎቱ ውስጥ የደረሰበትን ሁሉ ከዘረዘረ በኋላ፣ በመደምደሚያው ላይ፣ ነገር ግን እኔ የሚከብደኝ ይህ ሁሉ የዘረዘርኩት ጉዳቱ ሳይሆን፣ የኢየሱስ ክርስቶስ አብያተ ክርስቲያናት ሸክም ነው በማለት ይገልጻል። አዎ! የአገልግሎት እድገት የራሱን ጉዳት ከመቁጠር ነጻ ያወጣል።

እንዲህ አደረግከኝ፣ እንደዛ በደልከኝ፣ እንደዚህ አሳዘንከኝ በማለት በየጊዜው የማጉረምረም ጠባይ፣ በሕፃናት ሕይወት ውስጥ ማየት የተለመደ ነው። እነርሱ አላደጉምና ያንን ሕይወት በውስጣቸው ቢያንጸባርቁ አንድነቅም። ልንፈርድባቸውም እንችገራለን። አደግን በምንለው አገልጋዮች ሕይወት ውስጥ ግን ተመሳሳይ ጠባይ የሚያንጸባርቅብን ከሆነ ቆም ብለን እድገታችን ምን ያህል የእውነት እድገት እንደ ሆነ መገምገምና መመዘን ይኖርብናል። በመሠረቱ ይህ ሲባል ስናገለግል አንጐዳም ማለት አይደለም፣ ቢሆንም እርሱ በእኛና በጠራን ጌታ መካከል ያለ የተስፋና፣ የኪዳን ጉዳይ ስለሆነ፣ ይዘነው አደባባይ ወጥተን፣ ችሎት ሰይመን በሰው ፊት የምንፈረደውና የምንሟገተው ነገር አይደለም።

በዚህ ልምምድ ውስጥ የሙሴ ሕይወት እጅግ ማራኪነቱ ጉልቶ
ይታያል። ሙሴ በጊዜው ፍጹም በተቀደሰና ቅን ፈራጅ በሆነ አምላክና፤
ፍጹም ጠማማና አመጸኛ በሆነ ሕዝብ መካከል የቆመ ሰው ነበር። በዚህ
ውጥረት ውስጥ እያለ ሙሴ እጅግ ተጨነቀ። በዚያን ጊዜ እንድ
ነገር አደረገ በዘዳግም 9:25 ላይ እንደሚከተለው ተጽፏል።
“እግዚአብሔርም አጠፋችኋለሁ ብሎ ስለ ተናገረ፤ በወደቅሁበት ዘመን
እርባ ቀንና እርባ ሌሊት በእግዚአብሔር ፊት ወደቅሁ።” ይላል። ሙሴ
እንደዚያ ለሚያምጽበት፤ ብዙ ጊዜ ሊወግሩትና ሊያጠፉት ለሚፈልጉት
ሕዝብ፤ ከእግዚአብሔር ጥፋት ለመታደግ፤ እርባ ቀንና እርባ ሌሊት፤
በእግዚአብሔር ፊት ወደቀ። ጉዳትን ሳይቆጥር ምሕረትን ለሚጠሉት
ሕዝቦች መለመን ምን ዓይነት አስደናቂ ጸጋ ነው። የነገሥታት ንጉሥና
የጌቶች ጌታ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ፤ በመስቀል ቸንክረውት በጣር
እያለ የደረሰበትን ጉዳት ከመቁጠር ይልቅ የሚያደርጉትን አያቁምና
ይቅር በላቸው በማለት ሲማልድ ነው የምናየው። ጌታ ያልተራመደበትንና
ያላለፈበትን የመረረ ጉዳና፤ እኛ እንድንሄድበት አይጠይቀንም፤
አያስገድደንምም። ልንሆነው የሚገባው ሁሉ፤ እርሱ አስቀድሞ
ተፈትኖበት ያለፈበትን ነው።

በትንቢተ ዳንኤል 9:3 ላይ “ማቅ ለብሼ በእመድም ላይ ሆኜ
ስጸም፤ እጸልይና እለምን ዘንድ ፊቴን ወደ ጌታ ወደ አምላክ
አቀናሁ።” ይላል። ዳንኤል በጊዜው ራሱን በጸምና በጸሎት አጉሳቂሎና
ዝቅ አድርጎ የቀረበው፤ ስለ ወገኖቹ በደልና ኃጢአት፤ ከእግዚአብሔር
ዙፋን ሥር እርቅንና ምህረትን ይለምን ዘንድ ነው። ዳንኤል ፊቴን
ወደ እግዚአብሔር አምላክ እንጂ ወደ ሕዝቡ አላቀናም። ስለ ሕዝባችን
ፊታችንን ወደ አምላካችን በምናቀናበት ጊዜ ከሚከናወኑት ነገሮች
ጥቂቶቹ የሚከተሉት ናቸው፡-

6.1 እውነተኛ ራእይ ይኖረናል። እውነተኛ ራእይ ከእግዚአብሔር ዘንድ የምንቀበለው፣ ስለ እግዚአብሔር ሕዝብ በጉልበታችን ወድቀን ስንማልድ ነው።

6.2 እንዳሰሳለን። እግዚአብሔር ስብራታችንን፣ ጉዳታችንንና ድካማችንን ይፈውስ ዘንድ በመድኃኒት እጁ፣ በማጽናት እጁ፣ በታጋሽና በምሕረት እጁ ይዳስሰናል።

6.3 እንማራለን። በጉልበታችን ሆነን ስለ እግዚአብሔር ሕዝብ በምናነባበት ሥፍራ መማር አለ።

6.4 ይናገረናል። ስለ እግዚአብሔር ሕዝብ በአምላክ ፊት ወድቀን ስናነባ ከእግዚአብሔር እንሰማለን፣ እርሱ ይናገረናል።

6.5 ጥበብና ማስተዋል እንቀበላለን። በምልጃ ጸሎትና ሕይወት የእግዚአብሔርን ፊት ስንሻ፣ ለአምላክ ሕዝብና ለቤቱ አገልግሎት የሚጠቅም ጥበብና ማስተዋል ከጸባኦት ይሰጠናል። እኛም እንቀበላለን።

6.6 የተወደድን እንሆናለን። ጉዳታችንንና ጉድለታችንን ሳንቆጥር፣ ማንንም ሳንከስ፣ ግን ለሚጉዱንና ለሚያጎድሉን ሰዎች በምልጃ ሕይወት በእግዚአብሔር ፊት ስንቀርብ የተወደድን እንሆናለን። ይህንንም፣ እግዚአብሔር በቃሉ አጽንቶ ለእኛ ይመሰክርልናል።

6.7 በልመናችን መጀመሪያ ላይ መልስ ይመጣልናል። በምልጃ ሕይወት ስንሆን ልመናችን ከእግዚአብሔር ከምህረት አምላክ ትእዛዝና አዋጅን ይዞ ይመለሳል።

7▶ የጸጋ ስጦታዎችን መረዳት።

በአገልግሎታችን ለማደግ ከፈለግን በጸጋ ስጦታዎችና በሰጭው መካከል ያለውን የልዩነት ድንበር በሚገባ ማስመር ይኖርብናል። ስጦታ

የተሰጠን እንድናገለግልበት ነው። ነገር ግን እኛ የተጠራነው ለሰዊው እንጂ ለሰጠታው አይደለምና ሰዊውን የሚገባውን አምልኮ፣ ምስጋና፣ አክብሮት፣ ስግደትና ጊዜ አንከልክለው። “የቁሣርን ለቁሣር፣ የእግዚአብሔርንም ለእግዚአብሔር” መስጠት እንደ ተባለው ሁሉ፣ ለእግዚአብሔር ሊሰጠውና ሊደረግለት የሚገባውን ነገር ከማድረግና ከመስጠት አንቆጠብ።

8። በሕይወትና በጸጋ ስጦታ መካከል ያለውን ልዩነት መረዳት።

በአገልግሎታችን ለማደግ ከፈለግን በጸጋ ስጦታዎችና በሕይወት መካከል ያለውን ድንበር መለየት አለብን። እግዚአብሔር የጸጋ ስጦታዎችን የሰጠን ገና ሕይወት እንዲሆንልን አይደለም። የጸጋ ስጦታዎችን ከመቀበላችን በፊት አስቀድመን በሕይወት ልንሆን ተገቢ ነው። የእግዚአብሔር የአሠራሩ ቀመር፣ አስቀድመን በሕይወት እንድንኖር ከዚያም በጸጋው ስጦታ እንድናገለግል ነው። ሳንኖር ማገልገል እንችልምና፣ በርካታ ጊዜ ያልኖርነውን ነገር ማገልገል እየሞከርን ራሳችንን ለታላቅ ፈተናና ውድቀት አጋልጠን እንሰጣለን። ምንም ጊዜ ቢሆን በጸጋ ስጦታዎችና በሕይወት መካከል የቅደም ተከተል አገባባቸውንና ልዩነታቸውን አጢን መገንዘብ ብቻ ሳይሆን መለማመድ አለብን።

9። በጊዜያዊና በዘላለማዊ ጉዳዮች መካከል ያለውን ልዩነት መረዳት።

በአገልግሎት ለማደግ ከፈለግን በጊዜያዊና በዘላለማዊ ጉዳዮች መካከል ያለውን ድንበር መለየት አለብን። ብዙ ጊዜ አገልጋዮች

የጊዜያዊና የዘላለማዊ ጉዳዮች ድንበር ተዘበራርቀውባቸው፤ ለየትኛው ተገቢውን ጊዜ፣ ጉልበትና አስተሳሰብ መስጠት እንዳለባቸው ለማወቅ ይቸገራሉ። በሁለቱ መካከል እንደ እግዚአብሔር ቃል የታወቀና የተሰመረ ድንበር ለይተው ስላላወቁ፣ ጊዜያቸው፣ ጉልበታቸውና አስተሳሰባቸው ሲባክን የሚታየው ፍሬ ለሌለው ለጊዜያዊ ነገር ብቻ ሆኖ ይገኛል። በመሠረቱ ፍሬ ያለው ዘላለማዊ ነገር ብቻ ነው። 1ኛ ቆሮ. 13:13 ላይ ሐዋርያው ጳውሎስ የእነዚህ ሁለቱን ጉዳዮች ድንበር ለይቶ አስቀምጦታል።

10። በተሰጠን ተስፋ ላይ መጽናት።

በአገልግሎት ለማደግ ከፈለግን፣ በተስፋ ላይ መጽናት ይገባናል። እግዚአብሔር በአገልግሎት ውስጥ ተስፋን አስጨብጦ ሂድ ይላል። በዚያ ጽንቶ መጓዝ የአገልጋዮች ፈንታ ነው። ኢየሱስና ካሌብ ያደረጉት ይህንኑ ነው። ኢየሱስና ካሌብ ሙሴ ወደ ከነአን ይሰልሉ ዘንድ ከላካቸው ሰዎች መካከል ናቸው። ሌሎች፣ ከእነርሱ ጋር ይሰልሉ ዘንድ የተላኩት ወገኖች ይዘው የተመለሱት ዜና ከእግዚአብሔር ተስፋ የሚያናጋና የሚያፋልስ ነበረ፣ ምክንያቱም፣ የከነአናውያንን እካላዊ እቋም፣ የጦር ድርጅታቸውንና ብዛታቸውን ተመልክተው ልባቸው ስለ ቀለጠ ነው። ነገር ግን ኢየሱስና ካሌብ፣ ከነአናውያን ምንም ቢገዝፉ፣ ምን ድርጅታቸው የጠነከረ ቢሆንና፣ እንደ ምድር አሸዋ ቢበዙም፣ እግዚአብሔር ለእስራኤል ልጆች ከሰጠው ተስፋ እንደማይበልጡ በማመን፣ ልብን የሚደግፍና፣ የሚያበረታታ ዜና ይዘው ተመለሱ። እነ ካሌብ በምድር ያሉትን ከነአናውያንን ሳይሆን፣ በሰማይ ያለውን እግዚአብሔርንና በሰማይ ላይ እንደ እግዚአብሔር ኪዳን የሚፈጸመውን

ሥራ በእምነት አይደለም። ስለዚህም ልባቸው ከመጠራጠርና ከመፍራት ይልቅ፤ በእግዚአብሔር ተስፋ በረታ ድፍረትም ተጨመረላቸው። ካሌብ ለፈሩት ወገኖቻቸው “እነዚህ ሰዎች /ከነአናውያን/ ጥላቸው ተገፋል እግዚአብሔር ግን ከእኛ ጋራ ነው” በማለት ነበር ያደፋፈሯቸው። (ቆላ. 2:15) እግዚአብሔር ዲያብሎስን ትጥቅ እንደሚያስፈታው የተነገረበት ቃል ነው። የእግዚአብሔርን ሰዎች የተለዩ ከሚያደርጋቸው ዋነኛ ባሕርያቸው፤ በአካባቢያቸው ከሚታየው ዝብርቅርቅ ባሻገር በሰማይ ላይ የሚከናወነውን ተስፋ ይዘው ጸንተው ባሉበት ሳይኖወጡ ረግተው መቆማቸው ነው። “እንችላለን” ብለው በእግዚአብሔር ተስፋ ታምነው መንዝ የእግዚአብሔር ሰዎች ልዩ ባሕርይና መለኰታዊ ተሰጥዎ ነው።

11) ታናሽነትን አለመፍራት።

በአገልግሎት ለማደግ ካስፈለገን ትንሽ መሆንን አለመፍራት ያስፈልጋል። ብዙ ጊዜ ለበርካታ አገልጋዮች እንቅፋት ሆኖ የሚያጋጥመው ነገር ቢኖር ታናሽ መሆንን መፍራት ነው። ታናሽ ለመሆን የማይፈልግ አገልጋይ ታላቅ ለመሆን ቦታ የለውም። ታናሽ ለመሆን ያላችሁ ችሎታ ታላቅ ለመሆን ያላችሁን ችሎታ የሚያረጋግጥ ነው። ሰዎች በጊዜው ገፉኝ፣ አሳነሱኝ፣ ጣሉኝ አገለሉኝ አቀለሉኝ፣ ብለን ብንብከነክን ያ ትክክል አይደለም። ጊዜው ሲደርስ አገልግሎት የሰጠን አምላክ ታናሽ ሆነን ከተደበቅንበት ሥፍራ ታላቅ አድርጎ ሊሾመን የታመነ ነው። ነገር ግን አስቀድመን ታናሽ እንሆን ዘንድ ከተሰለፍንበት ቦታ ያለ ፍርሃትና ያለበታችንን ስሜት በቅንነት ጸንተን መቆም ግዴታችን ነው። ታናሽ መሆንን በምንፈራበት ጊዜ

ሌሎችን ማገልገል አንችልም። ታናሽ መሆንን ስንፈራ፣ ጌታ እንዳደረገ፣ የቅዱሳንን እግር የማጠብ አቅም አይኖረንም። ምክንያቱም የቅዱሳንን እግር ማጠብ ታናሽ መሆንንና መንበርከክን ይጠይቃል። ሳይንበረከኩ የሰውን እግር ለማጠብ መሞከር፣ ራስንም፣ ሊታጠብ ያለውንም፣ አካባቢውንና፣ በአካባቢው የሚገኙትን ሁሉ በውኃና በጉድፍ ማበላሸትን ያስከትላል። የግብር ይውጣ ሥራ ዓይነት ይሆናል። ያኔ ታዲያ ሰዎች እኛንና አገልግሎታችንን ከመቅረብ ይልቅ ይሸሹናል።

12፤ ለመሻገር ፈቃደኛ መሆን።

በአገልግሎት ለማደግ ከፈለግን፣ በአገልግሎታችን ለመሻገር ፈቃደኞች መሆን አለብን። እግዚአብሔር ያለ እድገትና ያለ እንቅስቃሴ በአንድ ቦታ ብቻ ተወስነን እንድንቆም አይፈልግም። “መሻገር” የሚለው ቃል በመጽሐፍ ቅዱስ ጥልቅ ትርጉም ያለው ተምሳሌታዊ ቃል ነው። እግዚአብሔር እስራኤላውያንን ወደ ከነዕን ተሻገሩ የሚል ትእዛዝ ሰጣቸው። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያቱን ወደ ማዶ ተሻገሩ አላቸው። ይህንን ትእዛዝ ጌታ ለደቀ መዛሙርቱ የሰጣቸው ሁለት ጊዜ ነው። ሁለቱንም ጊዜ በትእዛዙ መሠረት ደቀ መዛሙርቱ ወደ ማዶ በመሻገር ላይ ሳሉ፣ ማዕበል እንዳጋጠማቸው ከታሪኩ እንረዳለን። አንዴ ወደ ማዶ ሲሻገሩ ሳለ በጀልባው ውስጥ ኢየሱስም አብሮአቸው ነበር፤ በባሕሩ ጉዞአቸው ላይ የማዕበሉ መናወጥ ሲያስጨንቃቸው፣ ኢየሱስ ተኝቶ ነበርና ቀሰቀሱት፤ “ምነው እኛን ተሻገሩ ብለኸን ነበር፤ እኛ ደግሞ በማዕበል በመናወጥ ስንጨነቅ አንተ ደግሞ ተኝተሃል። እኛ ስንጠፋ አይገድህምን?” አሉት። ጌታም እናንተ እምነት የጎደላችሁ ብሎ ለእነርሱ መለሰላቸው፤ ወደ ማዕበሉም ዞሮ

ጸጥ እንዲል አዘዘው። ማዕበሉም ጸጥ አለ።

በሌላ ጊዜ ደግሞ ወደ ማዶ እንዲሻገሩ አዝዞታቸው እርሱ ለጸሎት ወደ ተራራ ሄደ። አሁንም በባሕሩ ላይ ሲጓዙ ያው የተለመደው ማዕበል ያናውጣቸው ጀመር፤ ጌታ በተራራ ላይ ሆኖ ይመለከታቸው ነበር። እነርሱም የነፍስ አድን ትግል ላይ ነበሩ። ጨለማ ስለ ነበር አቅጣጫቸውንም ስተዋል። ነገር ግን ጌታ እነርሱን እያናወጣቸው በሚታገላቸው ማዕበል ላይ እየተራመደ ቀጥ ብሎ ወደ እነርሱ መጣ። በሚያስጨንቀን ላይ ኢየሱስ ይራመዳል፤ የሚያስጨንቁን ሁሉ ከእርሱ በታች ናቸው። እኛ ግን ፈጥነን ተሰፋን ባንቆርጥ መልካም ነው። “ተሻገሩ” በማለት ትዕዛዝ የሰጠው የናስ እግሮች ያሉት ጌታ ይመጣልና። አገልጋዮች ለማደግ በእስተሳሰብ፤ በኑሮ፤ በአሠራር፤ ከሕጻንነት ሕይወታቸው ሁሉ፤ ጌታ ወደሚፈልጋቸውና ወደሚያዛቸው ማዶ መሻገር አለባቸው። በምንም የአገልግሎት ደረጃ ላይ ቢሆኑ፤ መሻገር የሚገባቸውን ወንዝ ለመሻገርና ለመታዘዝ ፈቃደኞች መሆን አለባቸው።

13። ከአገልግሎት ጋር አብሮ ማደግ

ከአገልግሎት ጋር ለማደግ የሚያስፈልገን የመጀመሪያው ነገር፤ በአገልግሎት ጥራት ማደግ ነው። በመሠረቱ እድገታችን በአገልግሎታችን ብዛት ብቻ ሳይሆን፤ በጥራቱም መሆን ይኖርበታል። በእግዚአብሔርና በሕዝብ ፊት የነጠረ አገልግሎት ማበርከት መቻል አለብን። የምንዘምር ከሆነ የጠራና የነጠረ ዝማሬ ለእግዚአብሔር ማቅረብ አለብን፤ አለበለዚያ የተሰነካከለና ያልጠራ ዝማሬ ለእግዚአብሔር የሰድብ ያህል ስለሆነ ብንተወው ይመረጣል። የምናስተምርም ከሆነ በጸሎትና በእውነት በእግዚአብሔር ፊት ቀርቦን በመትጋት በመገለጥ ሆነን በጥራትና

በነጠረ ሁኔታ ማስተማርን፤ ካልቻልን ግን በእግዚአብሔር ላይ እንደ መዘበት ያህል ነውና፤ ፍርድን ከምናከማች ብንተወው ጥሩ ነው። የምንጸልይ ከሆነ፤ በእውነትና በቅን ልቦና በእግዚአብሔር ፊት በፍቅር በመጸለይ ጥራት ያለው አገልግሎት መስጠት ካልቻልን ጊዜአችንንና ማንነታችንን እያባከንን ስለሆነ ቆም ብሎ ማሰቡና ሁኔታችንን መገምገሙ መልካም ሳይሆን አይቀርም። ጸሎት በነገሥታት ንጉሥ ፊት፤ በጌቶች ጌታ ፊት የሚቀርብ የነጠረና የጠራ መልካም መዐዛ ያለው መስዋዕት ስለሆነ፤ ያ መሆኑ ቀርቶ ለሰም ብቻ የሚቀርብ ጥራት የሌለው ጸሎት የምናደርግ ከሆነ፤ ነገ ከመጠየቅ እናመልጥምና የጸሎት አገልግሎታችንን ጥራት ከዕለት ወደ ዕለት እየመዘንን መፈጸም ይገባናል። እግዚአብሔር ለእኛ ምሕረቱን አብዝቶልን በጸጋው የተቀበለንና የወደደን አምላክ ቢሆንም፤ በአንጻሩ ደግሞ እርሱ እግዚአብሔር ነውና፤ በፊቱ ያልጠራ አገልግሎት በማቅረብ የምናስነውረው አምላክ አይደለም። እርሱ ክቡር ስለሆነ የነጠረና የከበረ አገልግሎት ይሻል። ሙሴ ለፍርድ የሆነውን በክብርና በጥራት ካገለገለ ይልቁንም እኛ በመንፈስ የሆነውን እንደምን በጥራትና በክብር ማገልገል እንዳለብን ሐዋርያው የጠበቀ አጽንኦት በመስጠት የሚመክረን ለዚህ ነው። “ዳሩ ግን የእስራኤል ልጆች ስለዚህ ስለ ተሻረው ስለ ፊቱ ክብር የሙሴን ፊት ትኩር ብለው መመልከት እስኪሳናቸው ድረስ፤ ያ በፊደላት በድንጋዮች ላይ የተቀረጸ የሞት አገልግሎት በክብር ከሆነ፤ የመንፈስ አገልግሎት እንዴት ይልቅ በክብር አይሆንም?” (2ቆሮ. 3:7-8)

14▶ ጥልቀት ያለውን አገልግሎት ማበርከት

ጥልቀት ያለው አገልግሎት የጊዜውን ሁኔታ አልፎ ወይም አሸንፎ ግቡን የሚመታ ነው። ይህም ማለት በበጋና በክረምት በተለያዩ ሁኔታዎች ምክንያት አይገታም። ለዚህ ነው ሐዋርያው ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ “በጊዜውም ያለ ጊዜውም ጽና..” ያለው። (2ጢሞ. 4:2) ይህ እንዲሆን አገልግሎታችን ጥራቱ ብቻ ሳይሆን ጥልቀቱም ማደግ አለበት። ጥልቀት ያለው አገልግሎት የማይናወጥ አገልግሎት ነው። ጥልቀት ያለው አገልግሎት መሬት የያዘና የጸና አገልግሎት ነው። በአገልግሎታችን ውስጥ ጥራትን ከጥልቀት አዋህደን ማገልገል መቻል አለብን። ይህ አገልግሎታችን ነው ሰውን የሚያረካ፣ እኛንም የሚባርክ፣ እግዚአብሔርንም ደስ የሚያሰኘው። 2ኛ ቆሮ. 3:18 -4:1-2 ባለው ክፍል ውስጥ እንደ ተጻፈው ያለውን አገልግሎት መስጠት የምንችለው አገልግሎታችን በጥልቀት በሚገባ ባደገ ጊዜ ነው።

15▶ በቅድስና ማገልገል

ከአገልግሎት ጋራ ለማደግ በንጽህና ማገልገል አስፈላጊ ነው። በቅድስናና በንጽህና ማገልገልን መማር ይኖርብናል። ቅድስና ለአገልጋዮች እጅግ በጣም አስፈላጊ ነገር ነው። ቃሉም “በእርሱም ከጠላቶቻችን እጅ ድነን በዘመናችን ሁሉ ያለፍርሃት በቅድስናና በጽድቅ በፊቱ እንድናገለግለው ሰጠን።” (ሉቃ. 1:74-75) ይላል። ይህን የሚለው በአገልግሎት ውስጥ ቅድስና ያለውን የተከበረ ስፍራ ሲያሳይ ነው። አገልጋይ ጥሪውን ካወቀና ራሱንም ለእግዚአብሔር በእውነት ከቀደሰ ፍርሃት በውስጡ መኖር የለበትም። እግዚአብሔር

ከጠራ፤ ሌላውን ነገር እርሱ ያሟላዋል ብሎ ስለሚያምን ፍርሃት በውስጡ አይኖርም። ከእርሱ የሚጠበቀው እንደ ነገር ብቻ ነው ይኸውም በጽድቅ የተሞላ ቅድስና ነው። የተጠራነው፤ በጊዜያዊነት ወይም በሰሞነኝነት ወይም ለአንዳንድ ጊዜ ሳይሆን፤ በሕይወታችን ዘመን ሁሉ ነው። ካህናት በብሉይ ኪዳን ወቅት በእግዚአብሔር ፊት በሚቆሙበት ጊዜ በራሳቸው ላይ የሚያኖሩት መለያ አላቸው። ይህም መለያ ጽሑፍ ነው “ቅድስና ለእግዚአብሔር” የሚል ነው። በአገልግሎት መሰዊያ ፊት በሚቆሙበት፤ በሚኖሩበት፤ በሚወጡበት፤ በሚገቡበት ቦታ ሁሉ በራሳቸው ላይ እንግበው “ቅድስና ለእግዚአብሔር” በማለት ያውጃሉ። ይህም ማለት ያልተቀደሰ ወደ እግዚአብሔር ፊት አይቀርብም ማለት ነው። ስለዚህ ዛሬም የአዲስ ኪዳን አገልጋዮች የብሉይ ኪዳን ካህናት በራሳቸው ላይ እንደ አርማ ለጥፈው የዙፋትን ኃይለ ቃል እኛም በልሳችን እንግበን፤ ያለ ቅድስና ወደ እግዚአብሔር ፊት መቆም እንደማይቻል እምነን ተቀብለን በዚያ መመሪያ ሥር በማገልገል ማደግ ይኖርብናል። “ያ ይሻር የነበረው በክብር ከሆነ፤ ጸንቶ የሚኖረውም እጅግ ይልቅ በክብር ሆኖአልና።” (2ቆሮ. 3:10-11) ቅድስና፤ ምስጋና፤ መፈራት፤ መክበር፤ ምሕረት፤ ኃይል ባለ ጠግነትና፤ ብርታት ለእግዚአብሔር በማለት በእግዚአብሔር ፊት በመመላለስ፤ ከአገልግሎታችን ጋር ማደግ አለብን።